

ΤΗ ΙΖ' ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ ΜΑΡΤΙΟΥ

Μνήμη τοῦ Ἁγίου Ἀλεξίου τοῦ ἀνθρώπου τοῦ Θεοῦ.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΣΠΕΡΙΝΟΝ

Εἰς τό, Κύριε ἐκέκραξα, Στιχηρὰ Προσόμοια.

Ἦχος α'

Πανεύφημοι Μάρτυρες

Ἄνθρωπόν σε ἔγνωμεν Θεοῦ, κλήσει τε καὶ πράγματι, ταῖς ἀρεταῖς γὰρ διέλαμψας, πτωχείαν ἄμετρον, καὶ στενοχωρίαν, ἐπὶ γῆς κτησάμενος, καὶ θαύμασι πιστοῦς πιστωσάμενος, διὸ ἰκέτευε, δωρηθῆναι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν, τὴν εἰρήνην καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Ἐρωτι δροσίζοντι σαρκός, ἔρωτας φλογίζοντας, ἐναποσβέσας Ἀλέξιε, θαλάμου θάλαμον, εὐσεβῶς ἠλλάξω, ἠδονῆς τε σώματος, τὴν θείαν τῶν Ἀγγέλων ὁμοίωσιν, μεθ' ὧν ἰκέτευε, δωρηθῆναι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν, τὴν εἰρήνην καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Μένεις ἀγνοούμενος Σοφέ, πρὸ πυλῶν θλιβόμενος, τῶν εὐγενῶν γεννητόρων σου, ἔμπα ροινοῦντων σοί, τῶν οἰκείων παίδων, ἐπὶ χρόνον μήκιστον, θανῶν δὲ φανεροῦσαι τοῖς θαύμασιν, οἷς ἐπετέλεσας, θεραπεύων τὰ νοσήματα, καὶ διώκων ἀκάθαρτα πνεύματα.

Δόξα... Καὶ νῦν... Θεοδοκίον

Χαῖρε ξένον ἄκουσμα Ἀγνή, χαῖρε ξύλον ἅγιον, τοῦ Παραδείσου θεόφυτον, χαῖρε ἐξάλειψις, πονηρῶν δαιμόνων, χαῖρε ξίφος δίστομον, ἐχθροῦ τὴν κεφαλὴν, ἀποτέμνουσα, τῷ ξένῳ τόκῳ σου, Παναγία ὑπεράμωμε, ξενωθέντας ἡμᾶς ἀνεκάλεσας.

Ἦ Σταυροθεοδοκίον

Σφαγὴν σου τὴν ἄδικον Χριστέ, ἢ Παρθένος βλέπουσα, ὄδυρομένη ἐβόα σοί, Τέκνον γλυκύτατον, πῶς ἀδίκως πάσχεις, πῶς τῷ ξύλῳ κρέμασαι, ὃ πᾶσαν γῆν κρεμάσας τοῖς ὕδασι; Μὴ λίπης μόνην με, Εὐεργέτα πολυέλεε, τὴν Μητέρα καὶ δούλην σου δέομαι.

Ἀπολυτίκιον

Ἦχος β' Ταχὺ προκατάλαβε

Ἐκ ρίζης ἐβλάστησας, περιφανοῦς καὶ κλεινῆς, ἐκ πόλεως ἠνθησας, βασιλικῆς καὶ λαμπράς, Ἀλέξιε πάνσοφε, πάντων δ' ὑπερφρονήσας, ὡς φθαρτῶν καὶ ρεόντων, ἔσπευσας συναφθῆναι, τῷ Χριστῷ καὶ Δεσπότῃ, Αὐτὸν οὖν ἐκδυσώπει αἰεὶ, ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ

Ὁ Κανὼν, οὔ ἢ Ἀκροστιχίς.

Σὲ τὸν Θεοῦ Ἄνθρωπον αἰνέσω μάκαρ. Ἰωσήφ.

Ὡδὴ α' Ἦχος β' Ὁ Εἰρμὸς

«Ἐν βυθῷ κατέστρωσε ποτέ, τὴν Φαραωνίτιδα, πανστρατιὰν ἢ ὑπέροπλος δύναμις, σαρκωθεὶς ὁ Λόγος δέ, τὴν παμμόχθηρον ἀμαρτίαν ἐξήλειπεν, ὁ δεδοξασμένος Κύριος, ἐνδόξως γὰρ δεδόξασται».

Στενοτάτην ὤδευσας ὁδόν, ἄμεμπτον καὶ ὄσιον, βίον Σοφὴ μετελθῶν ἐκ νεότητος, διό μου τὴν στένωσιν καταπλάτυνον, τοῦ νοῦς εὐφημήσαί σε, τὸν πρὸς Παραδείσου, πλάτος αὐλιζόμενον Ἀλέξιε.

Ἐαυτὸν διόλου τῷ Θεῷ, Μάκαρ ἀναθέμενος, ἔξω Σαρκὸς καὶ κόσμου ἐχρημάτισας, πλούτου διαρρέοντος, τὸν οὐράνιον προτιμήσας καὶ μένοντα, καὶ ἐνεγκαμένης, πόλιν τὴν Σιών τὴν αἰωνίζουσαν.

Τῆς νηδύος σὺ τῆς μητρικῆς, στείρωσιν διέλυσας, ἀποτεχθεὶς ὡς Σαμουὴλ Πανόλβιε, ἐν γαστρὶ καρδίας

δέ, τὸν ἀγνότατον συλλαβῶν φόβον ἔτεκες, πνεῦμα σωτηρίας, θείαις ἀρεταῖς διὰ τῆς πίστεως.

Θεοτοκίον

Ὁ Θεοῦ συνάναρχος Υἱός, ἔσχεν ὡς αἰτίαν σε, τῆς πρὸς ἡμᾶς Παρθένε ὁμοιώσεως, μόνην ὑπὲρ πᾶσαν, κτίσιν ἄχραντε καθαρὰν σὲ εὐράμενος, ὅθεν σὲ ὑμνοῦμεν, πᾶσαι γενεαὶ καὶ μακαρίζομεν.

Ὦδὴ γ' Ὁ Εἰρμός

«Ἐξήνθησεν ἡ ἔρημος, ὡσεὶ κρίνον Κύριε, ἡ τῶν Ἐθνῶν στειρεύσα, Ἐκκλησία τῆ παρουσία σου, ἐν ἣ ἔστερεώθη ἡ καρδιά μου».

Νυττόμενος τῷ ἔρωτι, τῆς ἀγνείας θάλαμον, τοῦ ἐπὶ γῆς οὐράνιον, ἀντηλλάξω καὶ γυναικὸς ἡδονῆς, τὴν ἠδίστην Ἀγγέλων ἐξομοίωσιν.

Θορύβους τοὺς ἐν βίῳ, καὶ ὄγκον πλούτου ἔλιπες, καὶ μετανάστης γέγονας, τῆς Πατρίδος Πάτερ Ἀλέξιε, τοῦ Χριστοῦ τὴν πτωχείαν ἐκμιμούμενος.

Ἐν δάκρυσιν καὶ πόνοις, καὶ ἐγκρατεία Πάνσοφε, τὸ ἀγαθὸν ἐζήτησας, πότε ἤξει φῶς ἐπιγνώσεως, τὴν ἀπάθειαν νέμον τῆ καρδιά σου.

Θεοτοκίον

Ὁ ἄνω ἀθεώρητος, τοῖς Ἀγγέλοις Ἄχραντε, κάτω ἐκ σοῦ γενόμενος, καθορᾶται τέλειος ἄνθρωπος, ἀπολλύμενον κόσμον ἀνακτώμενος.

Κάθισμα Ἦχος πλ. δ'

Τὴν Σοφίαν καὶ Λόγον

Τοὺς ἰδρώτας καὶ πόνους τοὺς σοὺς Σοφέ, νοερῶς θεωροῦντες πάντες πιστοί, πάσης κατανύξεως τὰς ψυχὰς ἐμ πιπλάμεθα, καὶ πρὸς θείους ὕμνους καὶ δόξαν καὶ αἴνεσιν, τοῦ Δεσπότη τῶν ὅλων, παμμάκαρ Ἀλέξιε, πόθω ἐγκαρδίῳ, ἑαυτοὺς συγκινοῦμεν, ὠδαῖς σὲ γεραίροντες, καὶ πιστῶς ἐκβοώντές σοί, ὡς Κυρίου θεράποντι, Πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν δωρήσασθαι, τοῖς ἐορτάζουσι πόθω, τὴν ἀγίαν μνήμη σου.

Δόξα... Ἦχος γ' Τὴν ὠραιότητα

Κόσμου τερπνότητα ὁσίως ἔλιπες, ἀνταλλαζάμενος πλούτου τοῦ ρέοντος, τὸν ἀδιάρρευστον σαφῶς, καὶ μένοντα Ἀλέξιε, ὅθεν μετὰ πάντων σε, τῶν Ἁγίων δοξάζομεν, καὶ πανηγυρίζομεν, Ἱερῶς ἐν τῇ μνήμῃ σου, αἰτούμενοι εὐρεῖν ταῖς εὐχαῖς σου, Πάτερ τὸ μέγα ἔλεος.

Καὶ νῦν... Θεοτοκίον

Ἀκατανόητον καὶ ἀκατάληπτον, ὑπάρχει Δέσποινα θεοχαρίτωτε, τὸ πεπραγμένον ἐπὶ σοί, φρικτὸν μέγα μυστήριον, τὸν γὰρ ἀπερίληπτον, συλλαβοῦσα ἐκύησας, σάρκα περιθέμενον, ἐξ ἀχράντων αἱμάτων σου, ὃν πάντοτε Ἀγνή ἐκδυσώπει, ὡς Υἱόν σου, τοῦ σῶσαι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ἡ Σταυροθεοτοκίον

Ἡ σὲ κυήσασα Χριστὲ εἰσβλέψασα, Σταυρῷ ὑψούμενον, ὥσπερ κατάκριτον, θρηνολογοῦσα γοερῶς, τοιαῦτα ἀπεφθέγγετο, Οἴμοι! πῶς σὲ ἄνομος, δῆμος ὅλως οὐκ ὤκτειρε, τοῦτον οἰκτειρήσαντα, διὰ πληθὸς ἐλέους σου, Μὴ μὲ ἐγκαταλίπῃς ἐν Κόσμῳ μόνην, ὁ μόνος ἀναμάρτητος.

Ὦδὴ δ' Ὁ Εἰρμός

«Ἐλήλυθας, ἐκ Παρθένου οὗ πρέσβυς οὐκ Ἄγγελος, ἀλλ' αὐτὸς ὁ Κύριος, σεσαρκωμένος καὶ ἔσωσας, ὅλον μὲ τὸν ἄνθρωπον, διὸ κραυγάζω σοί, Δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε».

Υπέμεινας, τὴν πτωχείαν προσαίτης γενόμενος, πτωχὸς ὥσπερ Λάζαρος, ἔρωσ γὰρ θεῖος ἠρέθιζε, Μάκαρ τὴν καρδίαν σου, ἐπιποθοῦσαν τὸν πλοῦτον τὸν οὐράνιον.

Ἀπέριττον, καὶ ἀπράγμονα βίον ἐπόθησας, ἅπαξ σιτιζόμενος, τῆς ἐβδομάδος Ἀλέξιε, πόθω τῆς μενούσης σε, ἀδιαρρέστου παμμάκαρ ἀπολαύσεως.

Ναὸν Θεοῦ, τὴν καρδίαν ζητῶν ἀπεργάσασθαι, ἐν οἴκῳ ἠγάπησας, τῆς Θεομήτορος Ἐνδοξε, πάντοτε καθέζεσθαι, καὶ τὰ οὐράνια κάλλη ἐνοπτρίζεσθαι.

Θεοτοκίον

Θηλάσασα, τὸν Δοτήρα Παρθένε τοῦ γάλακτος, πεινώσαν καὶ στένουσαν, νὺν τὴν καρδίαν μου κόρεσον, πάσης ἐπιγνώσεως, καὶ κατανύξεως θείας ἱκετεύω σε.

Ὦδὴ ε' Ὁ Εἰρμὸς

«Μεσίτης Θεοῦ, καὶ ἀνθρώπων γέγονας, Χριστέ ὁ Θεός, διὰ σοῦ γὰρ Δέσποτα, τὴν πρὸς τὸν ἀρχίφωτον Πατέρα σου, ἐκ νυκτὸς ἀγνωσίας, προσαγωγὴν ἐσχίκαμεν».

Ῥοαῖς Ἱερῶν, καταρδεύων πάντοτε δακρύων σου, ψυχὴν ἐγεώργησας, στάχυν ἀληθῶς ἑκατοστεύοντα, γεωργῶ ἀθανάτω, καλῶς διατηρούμενον.

Ἐράθης ἐν γῆ, πολιτείαν ἄσαρκον μιμούμενος, τὴ ὑπερβαλλούση σου, Πάτερ ἐγκρατεία ἀξιάγαστε, καὶ εὐχῆς προσεδρία, δι' ἧς φῶς ἐχρημάτισας.

Πυρὶ προσευχῶν, ἀμαρτίας ἐφλεξας τὴν ὕλην Σοφέ, ἀγρύπνοις δὲ στάσεσι, πᾶσαν ἠδυπάθειαν ἐκοίμισας, κοιμηθεῖς δὲ πρὸς φέγγος, μετέβης τὸ ἀνέσπερον.

Θεοτοκίον

Ὁ φῶς κατοικῶν, τὴν ἀγίαν ὤκησε νηδύν σου Ἀγνή, κόσμου ἀπολλύμενον, σκότει ἀγνωσίας ἀνακτώμενος, ὃν ἱκέτευε πάντα, φωτίσαι τοὺς ὑμνούντάς σε.

Ὦδὴ ς' Ὁ Εἰρμὸς

«Ἐν ἀβύσσῳ πταισμάτων κυκλούμενος, τὴν ἀνεξιχνίαστον τῆς εὐσπλαγχνίας σου, ἐπικαλοῦμαι ἄβυσσον, ἐκ φθορᾶς ὁ Θεὸς με ἀνάγαγε».

Ναὸν ζώντα Θεοῦ σὲ γενόμενον, τοῦ Χριστοῦ τὸ σκῆνωμα, ἢ Ἀπειρόγαμος, προσφανεροῖ κρυπτόμενον, καὶ δοξάζει λανθάνειν σπουδάζοντα.

Αἰ εὐχαί σου Θεῶ ὡς θυμίαμα, Μάκαρ προσεδέχθησαν, ἔνθεν τῷ βίῳ σου, τὰ τῶν πιστῶν φρονήματα, εὐωδίασας Πνεύματος χάριτι.

Ἱερὰ πολιτεία κοσμούμενον, πάλιν ὁ Χριστὸς μὴ βουλόμενον Ἐνδοξε, σὲ τὴ πατρίδι δίδωσιν, ἀποφεύγοντα δόξαν τὴν πρόσκαιρον.

Θεοτοκίον

Νόμους φύσεως ἄχραντε Δέσποινα, ὁ δημιουργὸς καινουργήσας τῆς κτίσεως, ἐκ σοῦ ἀρρήτως τίκτεται, καὶ θεοὶ με δι' ἄμετρον ἔλεος.

Κοντάκιον Ἦχος δ'

Ἐπεφάνης σήμερον

Ἀλεξίου σήμερον τοῦ πανολβίου, ἐορτὴν τὴν πάνσεπτον, ἐπιτελοῦντες εὐσεβῶς, αὐτὸν ὑμνήσωμεν λέγοντες, χαίροις Ὁσίων τερπνὸν ἐγκαλλώπισμα.

Ὁ Οἶκος

Τις τὰς σεπτὰς σου ἀρετὰς ἀξίως εὐφημήσει, καὶ ἱκανῶς ὑμνήσει, Ἀλέξιε θεόφρον, τὴν σωφροσύνην, τὴν ὑπομονήν, τὴν πραότητα, τὴν ἐγκράτειαν, τὸν ἀκατάπαυστον ὕμνον, τὴν ἄκραν σκληραγωγίαν, καὶ ἄμετρον ταπεινῶσιν, δι' ὧν Ἀγγέλοις ἐφάμιλλος γενόμενος, Πρεσβεύεις αἰεὶ ὑπὲρ τοῦ κόσμου παντός, διὸ ἀκούεις Ὅσιε, νὺν παρὰ πάντων Πιστῶν, Χαίροις Ὁσίων τερπνὸν ἐγκαλλώπισμα.

Συναξάριον

Τῆ ΙΖ' τοῦ αὐτοῦ μηνός, Μνήμη τοῦ Ὁσίου Πατρὸς ἡμῶν Ἀλεξίου τοῦ Ἀνθρώπου τοῦ Θεοῦ.

Στίχοι

- Ἄνθρωπος ἐν γῆ τοῦ Θεοῦ κληθεὶς μόνος,
- Ἐξεῖς τί καινὸν κὰν πόλω, Πάτερ μόνος.
- Ἐβδομάτη δεκάτη, Ἀλέξιε, πότμον ἀνέτλης.

Τῆ αὐτῆ ἡμέρα, συνέφθασε καὶ ἡ μνήμη τῆς μετὰ φιλανθρωπίας ἐπενεχθείσης ἡμῖν φοβερὰς ἀπειλῆς τοῦ Σεισμοῦ, ἧς παρ' ἐλπίδα ἐλυτρώσατο ἡμᾶς ὁ φιλόανθρωπος Κύριος, γέγονε δὲ ἐπὶ Κωνσταντίνου

Βασιλέως.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρα, ὁ Ἅγιος Μάρτυς Παῦλος ὑπὲρ τῶν Ἁγίων Εἰκόνων πυρὶ τελειοῦται.

Στίχοι

- Ζῆλος διεξέκαυσε Παῦλον Εἰκόνων,
- Ὡ φλόξ δι' αὐτὰς ἐξεκαύθη καμίνου.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρα, ὁ Ὅσιος Θεοστήρικτος, Ὁμολογητής, ἐν εἰρήνῃ τελειοῦται.

Στίχοι

- Στήριγμα πιστοῖς καὶ μεταστὰς ἐκ βίου,
- Τὰς σὰς, Θεοστήρικτε, πρεσβείας δίδου.

Ταῖς αὐτῶν ἀγίαις πρεσβείαις, ὁ Θεός, ἐλέησον, καὶ σῶσον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Ὡδὴ ζ' Ὁ Εἰρμός

«Ἀντίθεον πρόσταγμα παρανομοῦντος, τυράννου μετάρσιον, τὴν φλόγα ἀνερρίπισε, Χριστὸς δὲ ἐφήπλωσε, θεοσεβέσι Παισί, δρόσον τὴν τοῦ Πνεύματος, ὁ ὢν εὐλογημένος, καὶ ὑπερένδοξος».

Ἐπέμενες Ὅσιε τῶν γεννητόρων, πυλῶσι καθήμενος, καὶ ὄλως ἀγνοούμενος, καὶ παίδων παροινίαν ὑποδεχόμενος, καὶ καταπαιζόμενος δεινῶς, καὶ ἐν πτωχείᾳ πολλὴ θλιβόμενος.

Σαρκός σου τὸ φρόνημα ἀπονεκρώσας, ὁρῶν τοὺς γεννήτορας, καὶ τούτοις ἀγνοούμενος, τῆς φύσεως ἔστεγες τὴν βίαν Ὅσιε, καὶ τὴν ἐξουθένησιν τῶν σῶν, ἀπείρων παίδων ἐπιθλιβόντων σε.

Ὡθαύμα! πῶς ἔμεινας ἀεὶ πτωχεύων, ἐν πλούτῳ Ἀλέξιε, ἀπείρου ταπεινώσεως! πῶς ἠνεγκας παίζεσθαι καὶ ὄνειδίζεσθαι, ὑπὸ παίδων πάνσοφε τῶν σῶν, ἀγνοησάντων τὴν πολιτείαν σου!

Θεοτοκίον

Μεγάλου διάκονος σὺ Μυστηρίου, ἐγένου πανάμωμε, Θεὸν γὰρ ἐσωμάτωσας, μεγάλων κακῶν ἡμᾶς ἀπολυτρούμενον, τοὺς σὲ μεγαλύνοντας Ἄγνή, εὐλογημένη Θεοχαρίτωτε.

Ὡδὴ η' Ὁ Εἰρμός

«Κάμινος ποτέ, πυρὸς ἐν Βαβυλώνι, ἐνεργείας διεμέριζε, τῷ τὰς θεῖω προστάγματι, τοὺς Χαλδαίους καταφλέγουσα, τοὺς δὲ πιστοὺς δροσίζουσα, ψάλλοντας, Εὐλογεῖτε, πάντα τὰ ἔργα τὸν Κύριον».

Ἄγνωστος τὸ πρὶν, γεννήτορσιν ὑπάρχων, ἐν τῷ καιρῷ τῆς ἐκδημίας σου, τούτοις τὸ μυστήριον, ἐκκαλύπτεις φανερούμενος, εἰς δόξαν τοῦ Θεοῦ ἡμῶν, Ἐνδοξε τοῦ μεγάλως σε, καὶ ἀξίως δοξάσαντος.

Κύριος φωνή, μεγάλη φανεροῖ σε, πάσῃ τῇ Ῥώμῃ τὸν κρυπτόμενον, θησαυρὸν Πανόλβιε, ἐν πτωχοῦ σχήματι κείμενον, καὶ δωρεαῖς ἰάσεων, ἅπαντας τοὺς ἐν πίστει, σοὶ προσιόντας πλουτίζοντα.

Ἄρχοντες λαῶν, καὶ Βασιλεῖς συνῆλθον, καὶ Ἱερεῖς Μάκαρ κηδεύσαι σε, Θεοῦ ἐπινεύσεσι, καὶ κατείδον μέγα θέαμα, θαμβούμενοι θαύμασιν, Ὅσιε οἷς ἐτέλεις, θεία δυνάμει τοῦ Πνεύματος.

Θεοτοκίον

ῤεύσαντας ἡμᾶς, τὴ πάλαι παραβάσει, ἀνακαινίζων ὁ φιλόανθρωπος, ἀρρεύστως σεσάρκωται, ἐξ ἀφθόρου σου Πανάμωμε, νηδύος καὶ ἐρρύσατο, ἅπαντας ἀμαρτίας, καταφθοράς παναμώμητε.

Ὡδὴ θ' Ὁ Εἰρμός

«Ἀνάρχου γεννήτορος, Υἱὸς Θεὸς καὶ Κύριος, σαρκωθεὶς ἐκ Παρθένου ἡμῖν ἐπέφανε, τὰ ἐσκοτισμένα φωτίσαι, συναγαγεῖν τὰ ἐσκορπισμένα, διὸ τὴν πανύμνητον, Θεοτόκον μεγαλύνομεν».

Ἴδεῖν κατηξίωσαι, Θεοῦ τὴν δόξαν Ὅσιε, τοῦ λαμπρῶς σὲ ἐν τέλει Μάκαρ δοξάσαντος, φῶς γὰρ οἱ μὴ βλέποντες εἶδον, καὶ τὸ λαλεῖν ἔλαβον οἱ πρόην, τυγχάνοντες ἄλαλοι, παναοίδιμε Ἀλέξιε.

Ὡράθης προκείμενος, καὶ πρὸς ταφὴν ἀγόμενος, ὥσπερ ἥλιος Πάτερ, πέμπων ἰάσεων, τὰς μαρμαρυγὰς

παραδόξως, καὶ σκοτεινὰ πάθη φυγαδεύων, καὶ φλέγων τοὺς δαίμονας, καὶ φωτίζων τοὺς θεόφρονas.

Συνῆλθε κηδεύσαι σε, Πατριαρχῶν ὁ πρόκριτος, Βασιλεὺς τε ὁ λίαν φιλοχριστότατος, Ἄρχοντες
πρεσβῦται καὶ νέοι, καὶ Μοναστῶν χοροὶ θεία νεύσει καθαγιαζόμενοι, τὴ προσψαύσει σου Μακάριε.

Ἡράγης ἐν ἄρματι, τῶν ἀρετῶν ὀχούμενος, καὶ κατέπαυσας ἔνθα Ὅσιων τάγματα, καὶ τῶν Ἀποστόλων
Μαρτύρων, Πατριαρχῶν, καὶ πάντων Δικαίων, μεθ' ὧν ἡμῶν μέμνησο, τῶν τιμώντων σὲ Ἀλέξιε.

Θεοτοκίον

Φωνὴν σοὶ προσάγομεν, τοῦ Γαβριὴλ γηθόμενοι, χαῖρε λέγοντες χώρα ἡ ἀγεώργητος, χαῖρε τῆς
κατάρας ἢ λύσις, χαῖρε πηγὴ, ὕδατος τοῦ ζῶντος, Ὅσιων τὸ καύχημα, Θεοτόκε ἀειπάρθενε.

Ἐξαποστειλάριον

Ὁ οὐρανὸν τοῖς ἄστροις

ὦ θαύμα! πῶς ἐν πυλῶσι, τῶν γεννητόρων χρονίως, ὧς τις ἀδάμας ὑπέστης, φύσεως βία μὴ καμφθεὶς,
Γονέων τε καὶ συζύγου, Ἀλέξιε πικροῖς θρήνοις.

Θεοτοκίον, ὅμοιον

Καὶ ἡ λοιπὴ Ἀκολουθία, ὡς σύνηθες, ἢ α' Ὁρα, καὶ Ἀπόλυσις.